

Aquesta exposició antològica de l'obra de **Luis Claramunt** (Barcelona, 1951-Zarautz, 2000) pretén resseguir la seva fulgurant trajectòria de trenta anys i alhora reivindicar-lo com un dels artistes catalans més personals, intensos i dramàtics de la segona meitat del segle xx.

Fill d'una família benestant de l'Eixample de Barcelona, va abandonar la llar familiar quan tenia 18 anys per submergir-se en la Barcelona més canalla i adoptar la cultura gitana.

En els primers anys, la seva obra pictòrica recull un ventall d'influències molt evidents –des de Picasso a Munch passant per Goya, Van Gogh, Gutiérrez Solana o Nonell– però de mica en mica crea el seu propi imaginari expressionista valent-se d'un llenguatge cada cop més gestual o cal·ligràfic. *Flâneur* incansable, extreia igualment les seves fonts d'inspiració de la vida del carrer i dels seus autors de capçalera, com ara Stevenson, Conrad o Monfreid, tots ells narradors de dramàtiques aventures en el mar viscudes en primera persona, que l'artista va recrear de manera molt personal.

Comissariada per **Sílvia Martínez Palou** i **Àlex Susanna**, l'exposició transita al llarg de les diverses ciutats que van marcar la seva trajectòria: Barcelona (1970-1985), Sevilla (1985-1990), amb constants escapades a Marràqueix, i Madrid (1990-2000).

